

Arrest

nr. 54 050 van 3 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk opnieuw binnengekomen op 14 september 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 september 2008.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 november 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 4 februari 2009.

1.3. Op 27 maart 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 december 2009 ingetrokken. Op 31 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nieuwe beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-vrouw, afkomstig uit Mitrovica, Kosovo, en bezit u het Kosovaars staatsburgerschap. Op 17 augustus 2006 diende u voor de eerste maal een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Deze aanvraag werd op 18 september 2006 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U ging op 19 september 2006 tegen deze beslissing in beroep bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 30 oktober 2006 verklaarde het CGVS uw asielaanvraag onvankelijk, maar op 19 januari 2007 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging op 1 februari 2007 tegen deze beslissing in beroep bij de (voormalige) Vaste Beroepscommissie (VBC), maar deze besloot op 23 april 2007 eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet op de zitting was komen opdagen. U was namelijk reeds vrijwillig teruggekeerd naar uw land van herkomst. U had op de televisie gezien dat Kosovo heropgebouwd was en had besloten terug te keren. Op de markt in Brussel had u een Rom ontmoet die jullie wou terugvoeren naar Kosovo. In zijn bestelwagen reisden u, uw moeder Remzije Tahiri (O.V. 5.955.001), uw broer Resat Tahiri (O.V. 5.954.990) en zijn gezin rechtstreeks tot aan het Roma vluchtelingenkamp, Cesma Lug. Daar aangekomen merkten jullie dat de barak die jullie voor jullie eerste komst naar België in 2006 hadden verlaten, was ingenomen door een ander gezin. U verbleef die nacht in de open lucht. De dag erop vond uw broer Resat een huis in het dorp Suvi Do, op 4 à 5 km van het kamp Cesma Lug, dat jullie huurden van een andere Rom. Amper een week na jullie aankomst werd uw broer in deze woning lastig gevallen door gewapende personen in burgerkledij. Zij waren kwaad omdat jullie eerder al eens het land waren ontvlucht. Uw broer werd door deze personen erg geslagen, maar vocht ook terug en slaagde erin een van de personen in zijn arm te steken met een mes. De belagers waren met een zestal personen. Het was een gemengde groep van zowel Serviërs als Albanezen. Dit incident herhaalde zich in de twee daarop volgende maanden nog tweemaal. Jullie stapten telkens naar de Europese politie aanwezig in Kosovo om klacht in te dienen. Zij schreven uw verklaringen op en stuurden u dan terug naar huis. Jullie ontvingen van deze klachten geen enkel bewijs en kregen er ook nooit een antwoord op. Ook werden jullie verplicht deel te nemen aan gewelddadige manifestaties in het centrum van de stad die zich richtten tegen het feit dat de Albanezen Kosovo hadden overgenomen. De eerste keer was tien dagen na uw terugkeer. Jullie werden verplicht deel te nemen aan in totaal vier manifestaties, met tussenpozen van telkens ongeveer 2 à 3 dagen. Zelfs uw moeder Remzije Tahiri en de zoon van Resat, Ervin, die beiden in een rolstoel zaten, werden verplicht deel te nemen aan deze manifestaties. Uw broer Resat besloot het land opnieuw te ontvluchten en vertrok ergens in augustus 2008 terug naar België. Er was niet genoeg plaats in de bestelwagen, dus bleven u en uw moeder achter. Één week na het vertrek van uw broer kwamen de gewapende belagers terug en doorzochten uw huis op zoek naar uw broer. U vluchtte met uw moeder het huis uit en keerde er niet meer terug. Jullie brachten de nacht door in een park en de dag erop gingen jullie raad vragen aan Elizabetha Bajrami, de Roma-voorzitster in het Cesma Lug kamp. Zij probeerde jullie nog te overtuigen te blijven, maar jullie besluit om te vertrekken stond vast. Er was op dat moment toevallig een Rom die richting Europa vertrok en jullie reisden met hem mee. Op 16 september 2008 vroegen u en uw moeder Remzije Tahiri een tweede maal asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Uw moeder verkeert door haar slechte gezondheidstoestand in de onmogelijkheid zelf gehoord te worden en sloot zich schriftelijk aan bij uw verklaringen. U bent in het bezit van een oude Joegoslavische identiteitskaart, uitgegeven op 28 maart 1994 te Mitrovica; een geboorteakte d.d. 1 maart 2005 uitgegeven door de "dislocated registry" van de gemeente Mitrovica in Kraljevo (Servië); en een lidkaart van een Roma-vereniging in Mitrovica d.d. 30 mei 1999. Uw moeder is eveneens in het bezit van haar oude Joegoslavische identiteitskaart, uitgegeven op 9 augustus 1994 te Mitrovica.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Ook in het kader van uw tweede asielaanvraag bent u er niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door

het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Mitrovica wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en

vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. U had immers niet aannemelijk gemaakt voor uw komst naar België daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven en rechtstreeks van Kosovo naar België te zijn gereisd omdat uw kennis over de situatie in Kosovo en het vluchtelingenkamp Cesmin Lug te beperkt was.

Wat uw tweede asielaanvraag betreft heeft u geen feiten of elementen aangebracht die mijn eerdere beslissing - meer bepaald de conclusies in verband met de onduidelijkheid over uw werkelijke verblijfplaats voor uw eerste asielaanvraag - kunnen veranderen. U bleef immers bij de verklaringen zoals u ze aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag en haalde geen elementen aan die de eerdere negatieve appreciatie van het CGVS zouden kunnen wijzigen (CGVS p.15). Na de weigeringsbeslissing van het CGVS in januari 2007 zou u in maart 2007 naar Kosovo zijn teruggekeerd (CGVS p.12). Deze door u beweerde terugkeer naar Kosovo in maart 2007 is echter evenmin geloofwaardig. Een aantal tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw broer Resat Tahiri ondermijnen immers ernstig deze terugkeer. Zo verklaarde u dat een groep van een zestal gewapende Serviërs en Albanezen naar uw huis kwam om te vechten met uw broer, Resat Tahiri. Resat verzette zich hevig en heeft één van de belagers zelfs in de arm gestoken met een mes. De eerste van deze invallen gebeurde reeds één week na jullie terugkeer in maart 2007. De overige aanvallen vonden plaats in de eerste twee maanden daarop. De belagers verweten jullie eerder Kosovo te hebben verlaten (CGVS p.16-17). Van deze herhaalde invallen in jullie woning, waarbij uw broer zich hevig verzette en op een keer zelfs een belager met een mes in de arm stak, is in het asielrelaas van uw broer Resat Tahiri echter niets terug te vinden. Hij verklaarde één inval te hebben meegemaakt, waarbij de identiteitskaarten zouden zijn afgenomen. Dit zou ergens in oktober - november 2007 hebben plaatsgevonden (CGVS Resat Tahiri p.16). Voorts verklaarde hij dat hij vaak op straat werd lastig gevallen, en dat dit ongeveer twee à drie maanden na jullie terugkeer in maart 2007 begon (CGVS Resat Tahiri p.12).

Tevens verklaarde hij in de periode februari - maart 2008 ongeveer drie- tot zesmaal gedwongen te zijn deel te nemen aan manifestaties naar aanleiding van de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo (gehoorverslag Resat Tahiri p.14-15). U daarentegen verklaarde - overigens pas na er door de dossierbehandelaar aan herinnerd te zijn - dat jullie een viertal keer verplicht werden om deel te nemen aan manifestaties. De eerste manifestatie vond tien dagen na jullie aankomst in Kosovo plaats, de overige manifestaties om de twee, drie dagen daarna (CGVS p.18), i.e. in maart - april 2007. Tevens verklaarde u dat u na uw terugkeer naar Kosovo in 2007 over een identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke VN-administratie in Kosovo) beschikte. Uw broer Resat zou die voor u zijn gaan afhalen kort voor uw komst naar België in 2008 (CGVS p.9-10). Uw broer Resat verklaarde echter deze kaarten voor heel de familie te zijn gaan afhalen in juni 2007. Ze werden hem afgenomen door Serviërs ergens in oktober of november 2007 (CGVS Resat Tahiri p.16). U verklaarde in eerste instantie dat uw identiteitskaart uit uw

zak viel wanneer u en uw moeder op de vlucht sloegen bij de inval waarbij men op zoek was naar uw broer nadat hij weer uit Kosovo was vertrokken (CGVS p.9). Later verklaarde u dat uw identiteitskaart werd afgenomen door de belagers die jullie wilden meenemen om te gaan betogen (CGVS p.10). Daarenboven is het volstrekt onlogisch dat u uit angst voor Albanezen uw geboorteakte zou zijn gaan afhalen in Kraljevo, terwijl u verklaart een identiteitskaart te hebben verkregen bij UNMIK (CGVS p.11). Tot slot gaf u een foute beschrijving van de UNMIK-identiteitskaart: u beschreef ze immers als een boekje met pagina's (CGVS p.10), terwijl de UNMIK-identiteitskaart de vorm heeft van een bankkaart. Daarenboven plaatste u de laatste verkiezingen in Kosovo, waarbij u zou zijn opgeroepen, net voor het vertrek van uw broer in augustus 2008, terwijl de laatste verkiezingen voor uw beweerd vertrek uit Kosovo plaatsvonden in november 2007. In mei 2008 hebben de Servische autoriteiten Kosovo ook betrokken in de Servische parlementsverkiezingen. Voorts herkende u de afkortingen KFOR (Kosovo Protection Force) en KPS (Kosovska Policijska Služba of Kosovo Police Service) niet en had u geen weet van rellen of problemen naar aanleiding van de aanleg van een waterpijplijn door het dorp Suvi Do in juli 2008 (CGVS p.20-22).

Alle bovenstaande vaststellingen maken dat er nog steeds geen geloof gehecht kan worden aan het feit als zou u onafgebroken in Kosovo hebben gewoond tot uw eerste komst naar België in 2006 en dat er ook geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde terugkeer naar Kosovo in 2007-2008 en evenmin aan de door u aangehaalde vluchtmotieven die u ertoe zouden hebben aangezet Kosovo in 2008 opnieuw te ontvluchten. U heeft derhalve ook in het kader van uw tweede asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan zijn van een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit informatie blijkt bovendien dat, hoewel in het noordelijke Servische gedeelte van Kosovo de veiligheidssituatie als potentieel fragiel kan omschreven worden, de algemene veiligheidssituatie stabiel en kalm is. In Noord-Mitrovica komt het nog steeds regelmatig tot incidenten tussen Albanezen en Serviers, maar andere gemeenschappen, zoals de Roma, worden niet gevisieerd door noch de Albanezen, noch de Serviërs. In de regio Mitrovicë is de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren bevredigend. De RAE wonen zowel in het noordelijke als zuidelijke deel van de stad Mitrovica. Er werden al geruime tijd geen belangrijke incidenten gemeld. Personen die tot de drie gemeenschappen behoren kunnen zonder problemen rondreizen van hun woonplaats naar andere dorpen en steden in de regio. Het grootste probleem voor de RAE-gemeenschap blijft hun economische situatie. Er heerst een hoge werkloosheid en het merendeel van de RAE is afhankelijk van financiële hulp. Zoals supra uiteengezet onderneemt de Kosovaarse overheid evenwel middels een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap actief stappen om in de moeilijke socio-economische situatie van de RAE verbetering te brengen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de Roma in Noord-Mitrovica banden hebben met verschillende Servische partijen en vertegenwoordigd worden door het 'comité van de gemeenschappen' en het 'bureau van de gemeenschappen'. De Roma-gemeenschap kan in de gemeente terecht bij twee lokale NGO's en wordt verder vertegenwoordigd door meerdere gemeenschapsleiders van diverse Romakampen. Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid,...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. In september 2006 startte het UNHCR echter de implementatie van zijn actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian Community in Kosovo', wat ondermeer inhoudt dat RAE worden bijgestaan in hun registratie in het bevolkingsregister en bij het verkrijgen van de nodige (identiteits)documenten. In uw gemeente, Mitrovica, werkt het UNHCR voor de implementatie van dit plan samen met de NGO 'Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K)'. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Uit informatie blijkt bovendien dat Roma in de regio Mitrovica volledige toegang hebben tot het gezondheidssysteem. In de noordelijke gemeenten van de regio maken Roma verder gebruik van de sociale, medische en onderwijsdiensten van de parallelle instellingen. Scholen in Noord-Mitrovica voorzien zelfs enkele lessen in het Romani. Roma uit de zuidelijke deel van Mitrovica gebruiken zowel de parallelle diensten in de noordelijke gemeenten en de Kosovaarse dienst in het zuiden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u en uw moeder neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de bovenstaande vaststellingen. Jullie Joegoslavische identiteitskaarten tonen jullie identiteit en oorspronkelijke herkomst uit Kosovo aan, wat hier niet ter discussie staat, maar deze

documenten dateren van 1994 en leveren dan ook geen bewijs van jullie beweerde verblijf in Kosovo tot in 2006 noch van jullie beweerde terugkeer naar Kosovo in 2007. De lidkaart van een Roma organisatie geeft voorts geen uitsluitel over uw verblijf in Kosovo na het einde van de oorlog en toont al evenmin uw beweerde terugkeer in 2007 aan. Uw geboorteakte d.d. 1 maart 2005 werd uitgereikt te Kraljevo en levert op zich dan ook geen bewijs van uw beweerde aanwezigheid in Kosovo in voornoemde periodes. Tot slot dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van de asielaanvragen van uw broer Resat Tahiri (O.V. 5.954.990) en van uw moeder Remzije Tahiri (O.V. 5.955.001) eveneens heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken, de kwetsieuze motivering ernstig met de voeten wordt getreden, de beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven met machtoverschrijding is genomen, de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, de algemene informatie waarop het CGVS zich baseert geen afbreuk doet aan de praktische problemen dewelke Roma in Kosvo ondervinden, en niet gemotiveerd werd waarom verzoekster niet in aanmerking zou komen voor de status van subsidiaire bescherming.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat uit informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds 1999 aanzienlijk gewijzigd is, uit informatie tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden toereikend wordt beoordeeld, informatie aantoon dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, maar het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging, zoals wordt toegelicht, wat verzoekster persoonlijk betreft, zij in het kader van haar eerste asielaanvraag niet aannemelijk had gemaakt voor haar komst naar België daadwerkelijk in Kosovo te hebben verbleven, omdat haar kennis over Kosovo en het vluchtelingenkamp Cesmin Lug te beperkt was, wat de tweede asielaanvraag betreft zij geen feiten of elementen heeft aangebracht die de conclusies in verband met de onduidelijkheid over haar werkelijke verblijfplaats voor haar eerste asielaanvraag kunnen vernaderen, zoals uitvoerig wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991, voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 maart 2010, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking

kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.3. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt te beweren, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord en zij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zij werd bijgestaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Rom taal machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, waaronder de verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en de kern raken van verzoeksters vluchtmotieven, en dat deze niet worden weerlegd in haar verzoekschrift. Immers, met de loutere bewering *“dat de algemene informatie waarop het CGVS zich baseert geen afbreuk doet aan de praktische problemen dewelke Roma in Kosovo ondervinden”*, weerlegt noch ontkracht verzoekster de verschillende pertinente motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheids situatie in Kosovo en de beschermingsmogelijkheden voor Roma. Overigens wordt tevens vastgesteld dat verzoekster haar verblijf in Kosovo niet aannemelijk had gemaakt in het kader van haar eerste asielaanvraag en de door haar beweerde terugkeer naar Kosovo in maart 2007 evenmin geloofwaardig is, zoals uitgebreid en gedetailleerd wordt toegelicht. Verzoekster onderneemt dienaangaande niet de minste poging om de vaststellingen te betwisten. Derhalve toont verzoekster niet aan dat de kwestieuze motivering ernstig met de voeten wordt getreden of dat de beslissing steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel schendt, en evenmin maakt zij machtsoverschrijding aannemelijk. De motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus worden integraal hernomen en bevestigd.

2.5. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS